Безмежність бачити не можна

Микола Руденко

Безмежність бачити не можна.
Але й обмеженість на око
Так давить, що клітина кожна
Бунтує і щемить жорстоко.

Ці стіни тиснуть, мов лещата,
На груди сунуться зловісно.
Душа ось–ось почне кричати,
Що тісно їй, до болю тісно.

І хоч, здається, є для тіла
Той спокій, про який ти марив, —
Душа не спокою хотіла:
Їй треба линути за хмари.

Безмежність бачити не можна,
Та є веселка, сонце, зорі.
Є неба усмішка тривожна,
Що грає у коханім зорі.

Є тихі верби над рікою,
Духмяність лугового сіна…
І є поезія, з якою
Не страшно і в тюремних стінах.